

El tramvia per tota la Diagonal

- SOS Patrimoni
- Enquesta Pere IV
- Continuen desapareixent passatges
- Julia Clay

Editorial

ÍNDEX

EDITORIAL.....	3
El Poblenou sota l'aigua	
EN PORTADA	4
SOS Patrimoni	
Enquesta Pere IV	
Prou caigudes al carrer Joncar	
Debat sobre el transport públic	
Continuen desapareixent passatges al Poblenou	
TTIP una salida en falso para Europa	
MOBILITAT.....	10
París, Obama, Trias i el tramvia	
ESPAI VIOLETA	11
Les dones sufragistes	
GENT AMB VEU PRÒPIA.....	12
Julia Clay	
PAISATGES HUMANS.....	14
L'antiga barriada de la Riera d'Horta reclama millores	
MEMÒRIA I PATRIMONI.....	16
Sant Bernat Calbó	
ENTITATS	18
Poblenou a ritme de swing	
VIDA DE BARRI.....	20
Mon Petit Pot	
ConnectHORT.....	22
PAS A NIVELL.....	23
"Al mercat" o "A la plaça"	

Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Rambla del Poblenou, 49, 08005 BCN Tel. 933 569 732
 elpoblenou@elpoblenou.cat www.elpoblenou.cat
 Secretària..... dilluns, dimecres i dijous de 7 a 9 h
 Assessoria urbanística..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)
 Assessoria jurídica..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)

Fes-te soci/sòcia

Perquè els problemes del barri surtin a la llum i es resolguin ens cal ser una entitat forta, és per això que la teva aportació és important.

- La nostra entitat està formada de persones com tu, unes només aporten poc més d'un euro al mes de quota, altres hi dediquen part del seu temps lliure en la defensa del barri. De la manera que sigui, com més serem més força tindrem.
- Rebràs la revista *El Poblenou* a casa i tindràs dret a estar informat i a participar en la vida interna de l'entitat.
- Ser soci/a de la nostra entitat no comporta cap avantatge material: no som una empresa de serveis ni depenem de cap administració. Les quotes de socis són bàsiques per garantir la nostra independència.
- L'única condició per ser soci és que estimis el barri.
- L'únic benefici que tindràs és la satisfacció de contribuir a fer-lo més habitable.

Alta de soci/a

Nom i cognoms:
 Adreça:
 Població: C.P.:
 Telèfon: @ mail:
 DNI:
 Quota anual: 17 € ☐ Quota de suport de € ☐
 Domiciliació del pagament a través de la Caixa/banc:
 Codi:
 ENTITAT OFICINA CONTROL NUM COMP

(Signatura)

Revista *El Poblenou* n.90
 Febrer 2015

Edició:
 Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Equip de Redacció: Salva Clarós, Montse Milà, Josep Pascual, Xavier Pegenaute, Joan Maria Soler

Col·laboradors: Núria Falcó, Marina Riera Rodoreda, Ernest Urtasun, Estrella Pineda, Esther Racionero, Silvia Casorrán, Patricia Pujante i África Ragel.

Coordinació: Gemma Canela

Fotografies: Salva Clarós, Joan Maria Soler
 Il·lustracions: Manel Puyal
 Portada foto: Salva Clarós
 Correcció: Josep Pascual
 Disseny gràfic / maquetació: Joan Maria Soler
 Impressió: Gràfiques Campàs
 Tirada: 3.000 exemplars
 Publicitat: Carme Martínez (629 046 004)
 comercial@elpoblenou@gmail.com
 Dipòsit legal: B-48543-97

El Consell de Redacció i l'AVVP no es fan responsables de les opinions expressades en les col·laboracions inserides a la revista, que han de considerar-se com a opinions personals dels sotassignats, tret de l'Editorial i tot allò que està signat com a Redacció.
 La revista és de distribució gratuïta i es finança a través de la quota dels socis de l'AVVP i dels espònsors i anunciants (la línia editorial és absolutament independent d'aquestes institucions i empreses).

«Això no és normal». Aquesta expressió ha estat en boca de tothom aquest desembre quan sortiem al carrer sense necessitat d'abrigar-nos. Mai l'observatori Fabra havia enregistrat temperatures tan altes en desembre. Concretament el dia 16 es va batre el record amb 20'6°. No es tractava només que l'hivern no arribava, sinó que el 2015, en el seu conjunt, ha estat el més calorós des de fa un segle.

Fins fa poc, parlar del temps quan ens trobàvem algú pel carrer era un recurs fàcil i poc compromès, però ara a l'«això no és normal» hi afegim «no anem bé» o inclús diem «això acabarà malament». I és que cada cop som més conscients que el canvi climàtic és una realitat molt perillosa.

Us convidem a entrar al web <http://www.climatecentral.org>. És un web ambientalista nord-americà, gens sospitosos de radicalisme, que es nodreix d'informacions de l'agència federal National Oceanic and Atmospheric Administrations (NOAA).

Si cerqueu en l'apartat Surging Seas trobareu uns mapes interactius que marquen la pujada del nivell del mar provocada per l'efecte hivernacle. Un d'aquests plànols és el de la nostra ciutat i, per tant, es pot veure com quedarà el Poblenou. En el supòsit de l'augment d'1'5°, que és l'escenari més optimista, però, atenció, del tot improbable, ens quedarem sense platges. Amb el més pessimista, però molt més probable (augment de 4°), l'aigua del mar arribarà a cobrir fins a diverses zones de la Diagonal (vegeu plànol).

Diem que l'augment de l'1'5 graus és improbable perquè la cimera internacional COP21, celebrada a París aquest desembre, va concloure que aquest augment era un mal «desitjable» perquè ja s'acomentaven a no superar el llindar dels 2 graus.

Sense treure el valor positiu que, per primera vegada, els mandataris internacionals hagin

El Poblenou sota l'aigua

arribat a un acord en aquesta matèria, els especialistes i científics ecologistes han coincidit a criticar la cimera de París perquè les mesures acordades, d'una banda, no són d'obligat compliment i, de l'altra, són manifestament limitades. És a dir, té molt de «paper mullat» que no evitarà que la temperatura del nostre planeta augmenti més de 3 graus. Penseu que la fita donada per bona de 2 graus de la resolució de la cimera implica, tal com destaca el web a què fem referència, que el nivell del mar «només» pugi 3 metres i afecti la llar de 140 milions de persones. El panorama fa feredat.

La situació és tan dramàtica que no s'hi val, a dir que no podem fer res. En tots els àmbits, personal, local i global, hem d'activar programes valents. Per coherència personal, aplicar les 3R (reduir, reciclar, reutilitzar). A la ciutat, entre altres coses, reduir l'emissió de contaminació per terra (fomentant, per exemple, el transport públic –vegeu l'article d'aquesta revista sobre el tramvia); per mar (la combustió del fuel de creuers al Port de Barcelona, que supera la del trànsit de la Meridiana); i per aire (els 40 milions de persones que han utilitzat l'aeroport del Prat el 2015 provoquen el 5% de la contaminació de l'àrea metropolitana). I a escala global, el que diu el Moviment per la Justícia Climàtica: «La solució al canvi climàtic passa per un món basat al 100% en fonts d'energia renovable, una producció i un consum responsables, i una societat que doni prioritat a l'estalvi i a l'eficiència energètica, i no per promoure alternatives que només mantenen l'estatu quo i els beneficis d'aquells que les promouen.»

Hem d'entendre que això no és un manifest reivindicatiu més. És la carta que escrivim als nostres fills i nés per quan demà ens demanin què és el que hem fet.

La Junta de l'AVVP

Espònsors:

SOS Patrimoni

Ja fa temps que sonen alarmes per l'estat precari d'alguns elements del patrimoni industrial del Poblenou. Fins al punt que hi ha algunes fàbriques amb desperfectes, desprendiments i ensorraments, però que no semblen despertar cap inquietud als seus propietaris, ja siguin públics o privats. El conjunt patrimonial que es troba en pitjor estat és el de Can Ricart, amb unes obres aturades des de fa anys, que han accelerat la degradació dels edificis, sense que cap intervenció d'urgència hagi posat fi al deteriorament. En concret, la xemeneia pateix desprendiments de maons a la part superior, fet que han alertat els veïns, però que després de la inspecció dels bombers no ha merescut cap acció pal·liativa per part de l'Ajuntament, que n'és el propietari. Semblantment, els edificis de les antigues calderes de vapor, i també tota classe d'elements, com estructures metàl·liques, pilars, paviments i rajoles ceràmiques que es troben emmagatzemats a la intempèrie, pateixen els efectes de la corrosió.

La segona fàbrica que mostra una degradació més preocupant és La Escocesa. En aquest cas es tracta d'un conjunt fabril catalogat com a Bé Cultural d'Interès Local, dues de les naus del qual són de propietat municipal, concretament estan assignades a l'Institut Municipal de Cultura (ICUB) per a fàbrica de creació. Una, que allotja els tallers del centre d'artistes de La Escocesa, es troba intervenint actualment amb unes obres de consolidació de l'estructura que amenaça greu perill d'ensorrament. La segona nau, que es troba al fons del recinte, junt al carrer Bolívia, està abandonada, i pateix un avançadíssim estat de ruïna, a punt de col·lapsar-se una part de la coberta, i també amb un gran risc de

caiguda d'una de les xemeneies del conjunt sobre les cobertes de la fàbrica. Estem parlant d'un risc imminent, que cal abordar amb una intervenció urgent queaturi la degradació.

Hi ha, però, més elements en risc. L'antiga fàbrica Tallada i Lora, del carrer Selva de Mar, de la qual s'ha preservat únicament una nau, que és de propietat municipal, es troba en situació precària. Una part de les cobertes, que són de volta catalana, suportades sobre bigues de gelosia i pilars de fosa, s'ha ensorrat per efecte de la corrosió. Aquí ja s'arriba tard, però caldria no demorar més la intervenció per no perdre la totalitat de l'edifici, que caldria recuperar com a equipament públic. Altres casos, igualment urgents, són la fàbrica Valls, Teixidó i Jordana, al carrer de Pere IV, 483, que és de propietat privada. També la fàbrica de sabons Hijo de Pons i Clerc, al carrer Sancho de Ávila, 105-111.

Darrerament el govern municipal ha convocat de nou la Comissió Tècnica del Patrimoni Industrial del Poblenou, que havia estat pràcticament desapareguda en el mandat anterior, per reprendre el seguiment i preservació dels elements patrimonials. Aquesta comissió es va crear a partir del pla especial de preservació del patrimoni industrial del Poblenou. La seva funció és emetre dictamen no vinculant sobre els projectes urbanístics i arquitectònics que afecten elements del patrimoni industrial. Cal esperar que la posada de nou en funcionament de la comissió ajudi a emprendre les mesures necessàries per fer front al greu estat de deteriorament d'alguna de les fàbriques, i n'eviti la pèrdua definitiva.

Redacció

Encara no has dit la teva sobre el carrer Pere IV? Ara és el moment de fer-ho! Com? A través de l'enquesta ciutadana elaborada per la Taula Eix Pere IV. Amb aquesta enquesta s'ha iniciat un procés participatiu que servirà per detectar necessitats i problemàtiques, recollir opinions i voluntats i definir quines són les prioritats del veïnat de cara a activar els nombrosos espais en desús tant del carrer Pere IV com del seu entorn.

De moment ja hi ha més de 300 persones que han contestat l'enquesta, però la intenció és que en siguin moltes més per poder garantir

Recuperem Pere IV entre tots i totes!

l'èxit del procés. És per això que us convidem a omplir l'enquesta i també a participar activament a la Taula Eix Pere IV. L'enquesta es pot respondre en format virtual a eixpereiv.org/enquesta i també es pot trobar en format paper a diversos comerços del barri, al Casal de Barri del Poblenou, al Casal de Barri Bac de Roda-Poblenou i al Centre Cívic del Besòs. Tot plegat perquè l'enquesta estigui al més a l'abast possible de tots els veïns i veïnes! En aquest sentit, la Taula agraeix la col·laboració de tots els establiments que han acollit l'enquesta als seus locals i s'han implicat per afavorir la participació del veïnat. Trobareu la informació d'aquests establiments al blog de l'Eix Pere IV: eixpereiv.wordpress.com.

Pel que fa als resultats, es presentaran a l'abril en unes jornades en les quals hi ha previst organitzar diversos tallers participatius per seguir dibuixant conjuntament la transformació i la millora de Pere IV.

Amb el seu lema, l'Eix Pere IV us convida a "Cooperar per fer ciutat" i a construir i millorar els nostres barris, tal com van fer els nombrosos treballadors i treballadores del Poblenou que amb l'impuls del cooperativisme van contribuir a la millora de les condicions de vida de molts veïns i veïnes, sobreposant-se a les dificultats i adversitats del moment i defensant una societat més justa, democràtica i solidària per a tothom!

Redacció

CENTRE D'ESTUDIS MONTSENY

JORNADA DE PORTES OBERTES
27 DE FEBRER

BATXILLERAT DE 10H A 11H
PARVULARI, PRIMÀRIA I ESO D'11H A 13H

CENTRE D'ESTUDIS MONTSENY
C. PALLARS, 410
TEL. 93-3072857
WWW.CEMONTSENY.CAT

Prou caigudes al carrer Joncar

Els veïns i veïnes del barri reclamen millores i solucions al carrer Joncar que posin fi a les caigudes que cada vegada són més habituals al tram comprès entre els carrers de Marià Aguiló i la rambla del Poblenou.

L'estretor de la vorera i els desnivells causats per les rampes d'accés dels diversos aparcaments de la zona, dificulten el pas dels vianants i provoquen caigudes, sobretot quan s'encreuen dues persones i una d'elles ha de desplaçar-se cap a la vorada.

Els botiguers del carrer expliquen que sovint han de sortir a atendre persones que han caigut i de vegades fins i tot ha calgut trucar a l'ambulància. La gent que més pateix aquest problema és la gent gran, com ara la Carmen, una veïna que fa dos mesos va caure i es va trencar el fèmur, però no és l'única.

Davant d'aquesta situació, reclamem que s'hi intervingui al més aviat possible. Una de les propostes que fan els veïns de la zona passaria per eliminar la vorera i donar continuïtat al tram del carrer Joncar ja adaptat per a vianants que va del carrer Castanys a Marià Aguiló.

Redacció

Debat sobre el transport públic

La Fundació Maquinista-Ma-cosa treballa per aconseguir un museu que mantingui viva la memòria històrica de dues empreses pioneres en la indústria i la tecnologia; dues empreses, amb seu als barris de Sant Andreu i el Poblenou respectivament, que han estat referents en la lluita obrera pels drets socials, sindicals i polítics, i que finalment, absorbides per l'ALSTOM, van desaparèixer.

Paral·lelament a l'objectiu del museu, la Fundació ha editat lli-

bres, ha fet documentals, una exposició fotogràfica i periòdicament organitza xerrades tècniques sobre temes d'actualitat.

El dimecres 24 de febrer, a les 18,30, als locals de la Fundació, c/ Ferran Junoy, s/n, Parc de La Maquinista (Sant Andreu-Bon Pastor), M-L1 parada Sant Andreu, n'hi haurà una sobre el transport públic.

Aquesta xerrada/debat anirà a càrrec de la Sra. Mercedes Vidal, regidora de Mobilitat de l'Ajuntament de Barcelona, el Sr. Manel Ferri,

membre de l'Associació per a la Promoció del Transport Públic (PTP) i el Sr. José Manuel Jurado, responsable de mobilitat de la CONC.

Us convidem a participar en aquest debat en què volem situar el tramvia com una necessitat metropolitana, una defensa contra la contaminació i un pas més cap a la mobilitat sostenible i segura.

Montse Milà

Continuen desapareixent passatges al Poblenou

Aprovació de la modificació d'un pla urbanístic: Pla Ramon Turró, Tortellà, Pellaies

Al barri encara es preserven indrets que ens fan evident altres maneres de viure i relacionar-se entre els veïns i veïnes. Aquest és el cas dels passatges Caminal, Carlota de Mena, Ciutadans, Ali Bei, Almogàvers 108, Oriol, Montserrat, etc. Però hi són des de fa un munt d'anys.

Aquests dos darrers, Oriol i Montserrat, junt amb uns altres dos més, que ni tan sols tenen denominació en el nomenclàtor municipal, tot i que són davant mateix dels Jardins Gandhi, es perden darrere les façanes dels edificis del carrer Ramon Turró, entre els carrers Espronceda i Bac de Roda. Una senzilla porta a la façana ens fa descobrir un passadís, deixant a banda i banda uns edificis discrets, la major part de planta baixa i una planta pis. Són habitatges que acullen no més d'una trentena de famílies. Els espais són petits i això convida que els veïns comparteixin no sols els passatges, sinó també les preocupacions sobre el futur d'aquests espais i dels seus habitatges, que estan amenaçats per un pla urbanístic que ja ha estat aprovat inicialment, i que aquest mes tenen previst la seva aprovació provisional.

La inquietud entre els veïns va aparèixer abans de l'estiu passat en assabentar-se que s'havia aprovat inicialment un pla urbanístic a instàncies

d'un d'aquests grans promotors immobiliaris (Metrovacesa), que apareixen allà on es respira negoci, benefici..., encara que la fal·lera d'edificar (i abans cal enderrocar) s'emporti per davant història i indrets de les ciutats, i comporti que els veïns, els de sempre, hagin d'abandonar casa seva, el seu pati, ple de converses i xerrades amb els seus veïns, per anar a parar a un habitatge en un bloc d'aire insípid, si més no. Així es transformen les ciutats. Què ens han de dir als veïns del Poblenou!

Doncs bé, els veïns es van posar en marxa per reclamar informació sobre el que comporta per a ells i les seves famílies, saber si era possible continuar vivint al lloc de sempre o no. I en aquest cas, on anirien a parar, com els valorarien casa seva...

Davant les legítimes preocupacions dels veïns, l'AVV del Poblenou vam considerar convenient presentar al·legacions al pla per reclamar, primer de tot, que es considerés mantenir els habitatges dels passatges i els mateixos passatges, defensant el seu caràcter singular, i alhora que es modifiqués l'ordenació proposada per fer-la més integrada amb el pla del barri antic, amb el qual comparteix tres illes, i en segon lloc, que en el cas que no fos viable, que es facilités tota la informació que els re-

sidents necessitessin per poder decidir allò que millor els convingui amb ple coneixement de causa.

Els veïns i veïnes van aconseguir reunir-se, a mitjan desembre, a Can Ricart, amb l'Ajuntament i els promotors. Els promotors es van comprometre a estudiar l'ordenació proposada i a lliurar als veïns una valoració dels habitatges, per tipus, i el cost aproximat del reallotjament. Al final de la reunió, Metrovacesa va arribar a admetre la possibilitat de canvi d'habitatge actual per un de nou de similar superfície.

La informació ha trigat un mes, i no ha estat suficient per poder valorar els pros i contres. Sobre la preservació d'alguns dels passatges, promotor i Ajuntament mantenen que no és viable. Proposen una solució que recordaria l'existència dels passatges, obrint un accés a l'interior d'illa a través d'uns passos inferiors a la planta baixa dels nous edificis, però mantenint l'ordenació d'illa tancada, i amb unes façanes que no tenguin res a veure amb les del paisatge urbà antic de Tortellà i Pellaies. Una solució que considerem insuficient. Tot un canvi d'estil de vida. Esperem que s'arribi a un consens suficient per poder satisfer els legítims interessos dels ciutadans.

Redacció

TTIP

una salida en falso para Europa

Europa trata de salir, despacio, de la Gran Depresión iniciada tras la caída de Lehman Brothers en 2008. Los historiadores sin duda calificarán este período económico como uno de los más duros tras la crisis de los años 30. Una etapa agravada por una política económica profundamente errática y un diseño del gobierno de la zona euro irracional que ha alargado la crisis y el sufrimiento de muchos ciudadanos y ciudadanas.

Más allá de estas consideraciones, la crisis ha hecho que en Bruselas y en otras capitales europeas hayan destacado la falta de competitividad de la economía europea como factor determinante de las dificultades económicas. Una lectura a mi juicio equivocada, cuando no malintencionada, ya que la crisis europea

ha sido provocada por el sobreendeudamiento y la consiguiente quiebra del sistema financiero. Un sobreendeudamiento motivado por una distribución cada vez más desigual de la riqueza y que ha hecho del crédito el único factor de sostenimiento de la demanda agregada en muchos países europeos, siendo España un caso paradigmático. La falta de inversión y la raquítica demanda han sido dos factores determinantes provocados por un capitalismo de rentistas que sustrae cada vez más recursos a la economía productiva y destruye nuestro tejido industrial.

Con esta reflexión quiero refutar la idea que la supuesta “crisis de competitividad” de la economía europea es el factor determinante del bloqueo económico continental. La carrera por la conten-

ción salarial sólo ha permitido continuar con una pauta recurrente en los últimos años, la transferencia cada vez mayor de la renta del trabajo hacia el capital. Europa no podrá competir jamás vía salarios frente a las economías emergentes, solo quizás en otros campos como el ahorro y la eficiencia energética. Pero los males estructurales de la economía siguen siendo, a mi juicio, su escasa demanda e inversión.

Hago esta reflexión inicial porque el Tratado Transatlántico de Libre Comercio, o TTIP en sus siglas en inglés, es vendido por sus defensores como uno de los ejes angulares de una nueva estrategia de crecimiento europeo basada en la mejora de nuestra competitividad.

La cooperación reguladora

El núcleo principal del tratado es, sin lugar a dudas, la cooperación reguladora. Siendo los aranceles muy reducidos ya en el comercio entre ambos bloques, el Tratado pretende iniciar un proceso de armonización de la regulación en toda una serie de ámbitos. Eso permitiría, por ejemplo, que productos producidos en EEUU no conformes a los procedimientos y estándares europeos puedan tener el reconocimiento suficiente para ser vendidos en Europa, y viceversa. Los defensores del Tratado venden el ejercicio como un proceso eminentemente técnico, en el que desacoplamiento injustificados en la regulación impiden que los productos puedan circular libremente.

Sin embargo el tratado busca poner en competencia las regulaciones para mejorar la capacidad de competir de las economías mediante la supresión de barreras y normas. Si nos centramos en la alimentación, la consecuencia sería que las normas europeas

deberían adecuarse a las norteamericanas para poder competir con una economía que permite métodos de producción de alimentación menos seguros y regulados. Lo mismo sucedería con nuestro acervo comunitario ambiental.

Existe además la voluntad de crear un Consejo de Cooperación Reguladora, un organismo técnico que impulsaría la eliminación de estas barreras, con capacidad incluso de control previo a nuevas normas que afecten ámbitos incluidos en el Tratado. ¡La capacidad de regular estaría limitada por un organismo internacional de carácter técnico!

El montaje tiene por lo tanto un objetivo no declarado: fomentar una mayor desregulación de algunos de nuestros sectores de producción, limitando además la capacidad de actuación de nuestros poderes públicos.

El arbitraje, piedra angular del tratado

Uno de los aspectos más discutidos en Bruselas en relación al Tratado es la creación de un mecanismo permanente de solución de diferencias entre empresas y estados, o ISDS en sus siglas en inglés. Un mecanismo así ya existe en muchos de los acuerdos bilaterales de protección de inversiones entre muchos Estados o en el Banco Mundial, el CIADI. En su origen, estos mecanismos fueron creados para proteger las inversiones de actores económicos en países sin seguridad jurídica. Sorprende por lo tanto la insistencia de algunos defensores del Tratado en la inclusión de este mecanismo en un acuerdo entre Europa y los EEUU como si en estas regiones no hubiera seguridad jurídica, y necesitaríamos tribunales para proteger las inversiones.

Estos tribunales a mi entender presentan dos problemas de fondo. El primero, es la creación de un “foro” priva-

do para la solución de disputas en una inversión. En caso de disputa entre un actor económico y un Estado, lo lógico y democrático es que esa disputa sea resuelta mediante los procedimientos establecidos en nuestros ordenamientos constitucionales democráticos. ¿Por qué permitir que esas disputas sean resueltas por árbitros privados que cobran de la parte interesada?

La otra objeción al mecanismo es la elección de la norma aplicable en caso de disputa. Esta se resolvería en aplicación del propio Tratado, no del ordenamiento constitucional de los países. Un mal asunto ya que en nuestros ordenamientos vienen derechos de ciudadanía reconocidos que dejarían de ser considerados en dichas disputas.

Estos tribunales solo tienen como justificación que tienden a fallar a favor de las grandes empresas (ver el reciente caso de la disputa entre Argentina y la multinacional francesa Suez, resuelta por el CIADI con la obligación del gobierno argentino de indemnizar a la multinacional con 400\$ millones por la suspensión de un contrato público). Suponen, también, una limitación de la capacidad de los poderes públicos de defender el bien común frente al interés corporativo.

Un impulso a la liberalización de servicios

La tercera piedra angular del Tratado es la voluntad de impulsar una mayor liberalización de servicios. La Comisión Europea suele afirmar que los servicios públicos quedarán preservados y que serán los Estados miembros los que podrán decidir qué liberalizar y qué no. Esta afirmación contiene una doble trampa. La primera es que hasta ahora, y a pesar de lo que han exigido

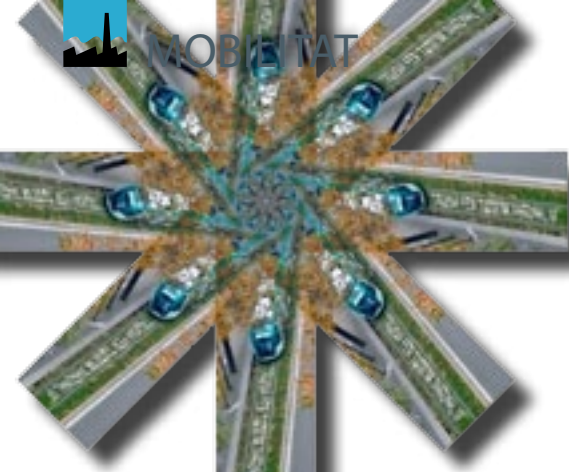
los sindicatos de servicios públicos, no se quiere establecer una cláusula en el Tratado que suponga una exclusión horizontal de todos los servicios públicos de su ámbito de aplicación, lo cual daría seguridad a la afirmación de la Comisión. Y la segunda, lo que sin duda supone un apuntalamiento de las liberalizaciones, sería la limitación de que los poderes públicos pudieran, en caso de decidirlo, devolver a la esfera pública servicios privatizados. El peso y la fuerza del ISDS harían que todo lo liberalizado fuese difícilmente recuperable para el control público. Una nueva limitación a la capacidad de control del legislador.

Conclusión

El Tratado de Libre Comercio con los EEUU, a través de la cooperación reguladora, los tribunales arbitrales y la liberalización de servicios, es a mi juicio una pieza central de la estrategia de ganar competitividad a escala global mediante la desregulación y la limitación de la acción de los poderes públicos.

El viejo armazón legal europeo que protege los derechos alimentarios mediante avanzadas normas de regulación de su producción, el acervo ambiental europeo, nuestros servicios públicos universales... son para algunos lujos que los europeos ya no nos podemos permitir ante el nuevo escenario del neoliberalismo global. Más allá del peligro y del retroceso que eso supone a años de avances y de construcción de la Europa social, es una estrategia condenada al fracaso. Una salida en falso que ha perdido el enfoque de lo esencial en el refuerzo de nuestra economía.

Ernest Urtasun, eurodiputado de ICV

París, Obama, Trias i el tramvia

El dissabte 5 de desembre a les 11 del matí una quarantena de persones ens vam trobar a l'estació del tramvia de Ca l'Aranyó amb flors, pedretes blanques i regadores, per escriure clarament un missatge sobre la gespa: TRAMVIA PER TOTA LA DIAGONAL. Una trobada reivindicativa agradable i amable, convocada per la Comissió de Mobilitat del Poblenou i l'Associació per la Promoció del Transport Públic (PTP), amb el suport de la FAVB.

La trobada va tenir com a objectiu reclamar una cosa que ningú entén per què no s'ha materialitzat encara: unir les dues línies de tramvia de Barcelona. Els parlaments dels presents es van centrar a reivindicar elements bàsics i necessaris: aire net, bona comunicació en transport públic amb la resta de la ciutat, i una mobilitat accessible i ràpida.

Al Poblenou fa més de 10 anys que tenim el TramBesòs, que ens connecta amb Badalona i Sant Adrià, i que recorre el barri des de Diagonal Mar fins a Glòries, el Parc i la Vila Olímpica. Al Poblenou, però, teníem i seguim tenint una pessima oferta de transport ferroviari. El tramvia per la Diagonal és la gran esperança per unir-nos amb la res-

ta de la ciutat, amb municipis del Baix Llobregat i amb les xarxes de metro (L2 Monumental, L5 Verdguer, L3 i L5 Diagonal) i FGC (Provença) d'una forma molt més ràpida que amb la línia de metro L4. Completar els 3,8 km de tramvia que falten entre Glòries i Francesc Macià voldria dir fer aquest trajecte en menys de 15 minuts.

A 17 de desembre de 2015, després de l'acord de París sobre el canvi climàtic, l'Oriol Costa, professor de Relacions Internacionals de la UAB conclou: "El canvi climàtic definitivament s'ha convertit en un problema polític, no del consumidor". Però es tracta de política a tots els nivells. D'una banda, finalment Obama ha arribat a un acord molt tímid amb la Xina per actuar contra el canvi climàtic. Però, d'altra banda, en l'àmbit municipal i metropolità de Barcelona som incapaços de posar-nos d'acord per fer poc més de 3 km de tramvia en LÍNIA RECTA per la Diagonal. Aquests tipus de polítiques són properes i fàcils d'influir, i sí que canvien la despesa energètica i les emissions provocades principalment per l'ús dels vehicles de motor. Els i les ciutadanes tenim a les nostres mans col·locar aquesta reivindicació com a prioritat política. Això aportarà molt més que canviar totes les bombetes de casa nostra a LED.

¿Recordem els episodis de bronquitis i problemes de respiració d'aquest Nadal i el col·lapse de les urgències pediàtriques als hospitals de Barcelona? Podem donar-ne la culpa a la manca de pluja o a les partícules de pols del

Sàhara, però si l'ambient atmosfèric no hagués estat tan contaminat moltes més persones haurien pogut respirar millor. La contaminació ens afecta, i molt: segons comptabilitza la comunitat científica, 3.500 morts anuals a l'àrea metropolitana de Barcelona.

El cost de connectar el TramBesòs i el TramBaix equival al cost d'una sola estació de la nova línia 9. Realment és un tema econòmic? I podria transportar 100.000 persones més al dia.

La PTP va presentar a finals de novembre una proposta de secció per a la Diagonal que permet encabir-hi el tramvia en el tram reformat per l'anterior alcalde Trias (reforma feta sense dubte sense pensar en la possibilitat que el tramvia hi passés). Recordem que va guanyar l'opció C del referèndum, que deia: 'cap de les dues anteriors'. La proposta de la PTP és coherent amb aquest resultat de la votació. La trobareu disponible a: <http://bit.ly/1nN7zui>

Durant la darrera sessió del Pacte per la Mobilitat (21/01/16) l'alcalde Ada Colau finalment s'ha atrevit a posar damunt la taula el sentit comú: l'any vinent comencen les obres del tramvia per la Diagonal! Desitgem que aquest sentit comú es consolidi en la política municipal i metropolitana i que no es creïn de nou barreres polítiques irracionals que provoquin novament el fracàs del tramvia, el fracàs de la mobilitat sostenible. És una qüestió de justícia social i ambiental.

Sílvia Casorrán

Les dones sufragistes "més accions i menys paraules"

Votar, expressar la nostra opinió a través de les urnes, és un dret que tenim molt assumit sense plantejar-nos si sempre ha estat així, no ja sota règims dictatorials, és que ni tan sols en règims democràtics. En concret: no sempre les dones han pogut gaudir del dret a votar.

A finals del segle XIX, les dones no tenien dret a participar en la vida política i legislativa de la seva societat i van començar a organitzar-se. Van crear un moviment internacional per reivindicar el dret de les dones a exercir el vot. Als Estats Units, el moviment va veure la llum a finals de la dècada de 1840, i al Regne Unit va aconseguir una forta implantació des de 1865, conegut com les "suffragettes" (Unió Social i Política de les Dones).

Si inicialment l'objectiu principal de les sufragistes va ser que les dones poguessin votar, a mesura que es va anar ampliant, van anar incorporant reivindicacions de caire social i laboral per millorar les condicions de vida de totes les dones. Però aquests drets no eren gratuïts, no els vindrien donats així com així, s'havien de conquerir! Eren conscients que en allò estaven en joc les seves pròpies vides.

Van plantejar la lluita en tots els fronts i amb totes les eines al seu abast, des de la penjada de cartells en places i espais públics, el repartiment en mà d'octavilles, la irrupció en actes públics i polítics que organitzaven els homes, mítings als carrers..., manifestos, marxes, congressos, articles a revistes i premsa local, vagues... Van ser empresonades moltes vegades i acusades d'agredir les autoritats, i finalment les sufragistes angleses van protagonitzar una vaga de

fam amb la finalitat de donar a la causa una dimensió molt més àmplia. Aquesta vaga de fam va ser reprimida de forma contundent i cruel per les autoritats de les presons, obligant-les a rebre aliments mitjançant la introducció d'una goma a través del nas i la boca i introduint-los els aliments líquids amb un embut.

Tant les dones angleses com les americanes van haver de pagar un preu molt alt, perquè, a més de la repressió física i la pèrdua de llibertat, també van ser maltractades psicològicament mitjançant la ridiculització, els insults i el menyspreu d'una societat que considerava que les dones només estaven preparades per parir i obeir els seus pares, els seus germans, els seus marits... Van patir la incomprensió dels seus marits, moltes van ser expulsades del domicili conjugal i se'ls va negar la potestat sobre els seus fills i filles; altres van ser repudiades pels seus pares, acomiadades de la feina... i moltíssimes van acabar vivint

al carrer i de la caritat de les associacions de dones que continuaven lluitant per obtenir l'estatut de ciutadanes o del corrent més humà de l'Església.

Els moviments sufragistes anglosaxons es van convertir en un aglutinant dels diferents moviments de dones que ja des del segle XIX lluitaven pels drets civils i polítics de les dones. A Espanya, encara que aquí el moviment no era fort i les reivindicacions més aviat se centraven en reivindicacions de caire social com, per exemple, el dret a l'educació, va ser un dels primers estats a admetre el sufragi femení, no sense superar un debat ideològic protagonitzat per dues diputades escollides a les eleccions del 1931, eleccions que permetien la presència de dones a les llistes. El sufragi femení es va aconseguir per 161 vots a favor i 121 en contra.

Els Estats Units van reconèixer el dret al vot de la dona el 1920; la Gran Bretanya, el 1928. A Espanya, com ja hem dit, el sufragi universal es va obtenir el 1931, durant la Segona República, encara que després va ser eliminat per la guerra i la dictadura de Franco. Les dones suïsses no van poder exercir aquest dret fins al 1971.

Estem en deute amb totes les dones que al llarg de la història, amb el seu sacrifici personal, han fet possible que el camí de la igualtat s'hagi obert. El nostre compromís ha de ser, doncs, no tancar-lo i fer-lo cada dia més ample, perquè tampoc no es pot oblidar que encara en ple segle XXI hi ha moltes dones que, a més de no poder votar, pateixen tot tipus de discriminacions tant en l'àmbit privat com en el públic.

Estrella Pineda

English, Psicomotricitat, Estimulació sensorial, experimentació, tot amb molt d'afecte, relació família-escola, cuina pròpia ecològica, ...

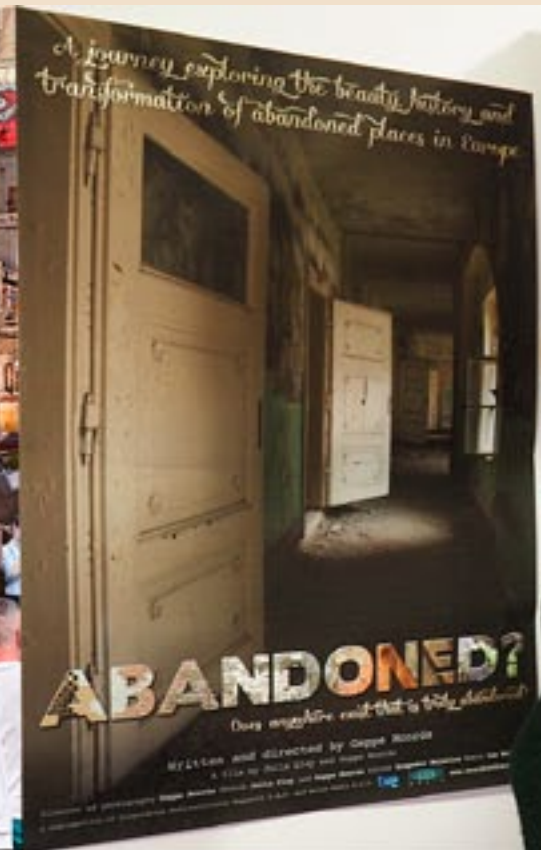
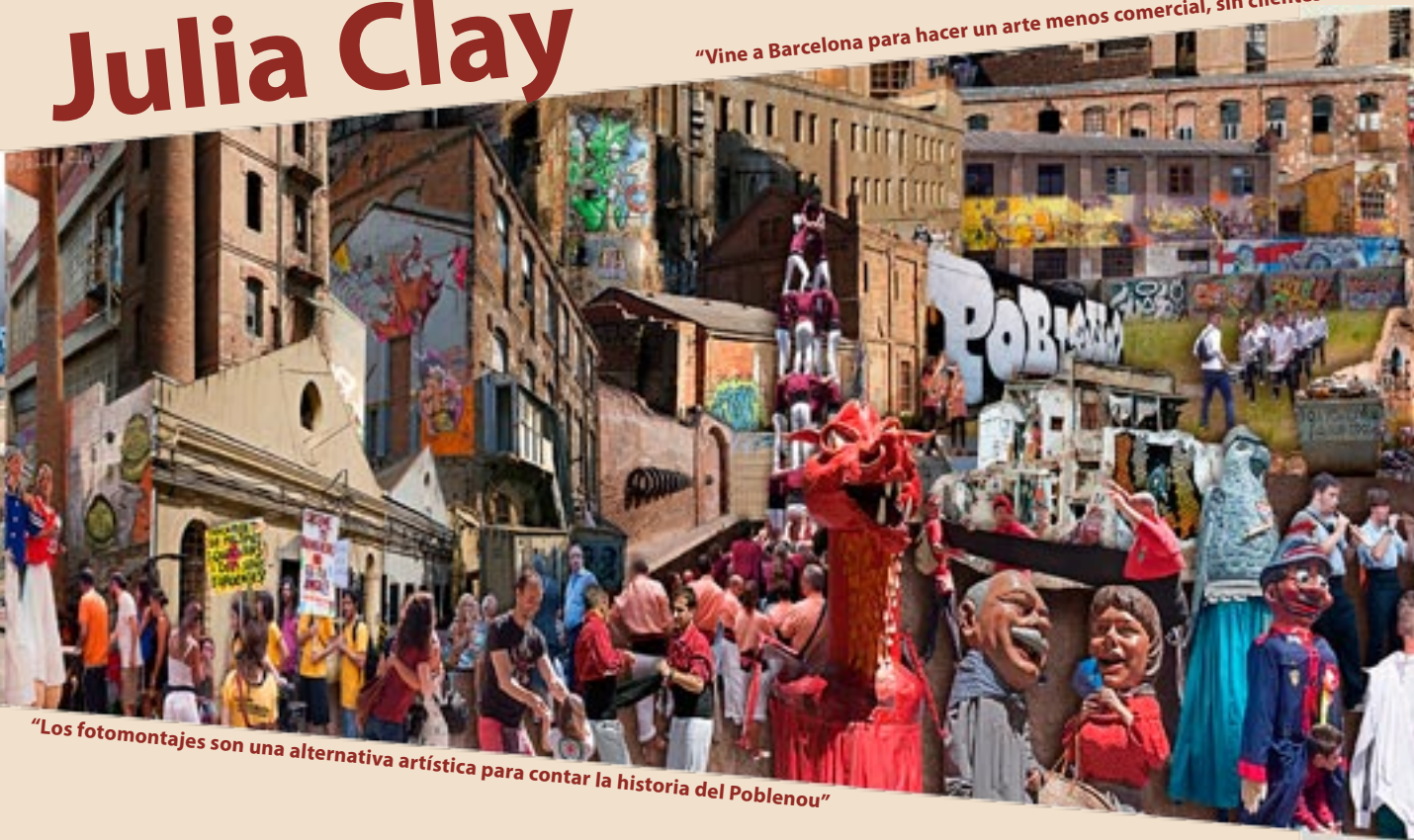
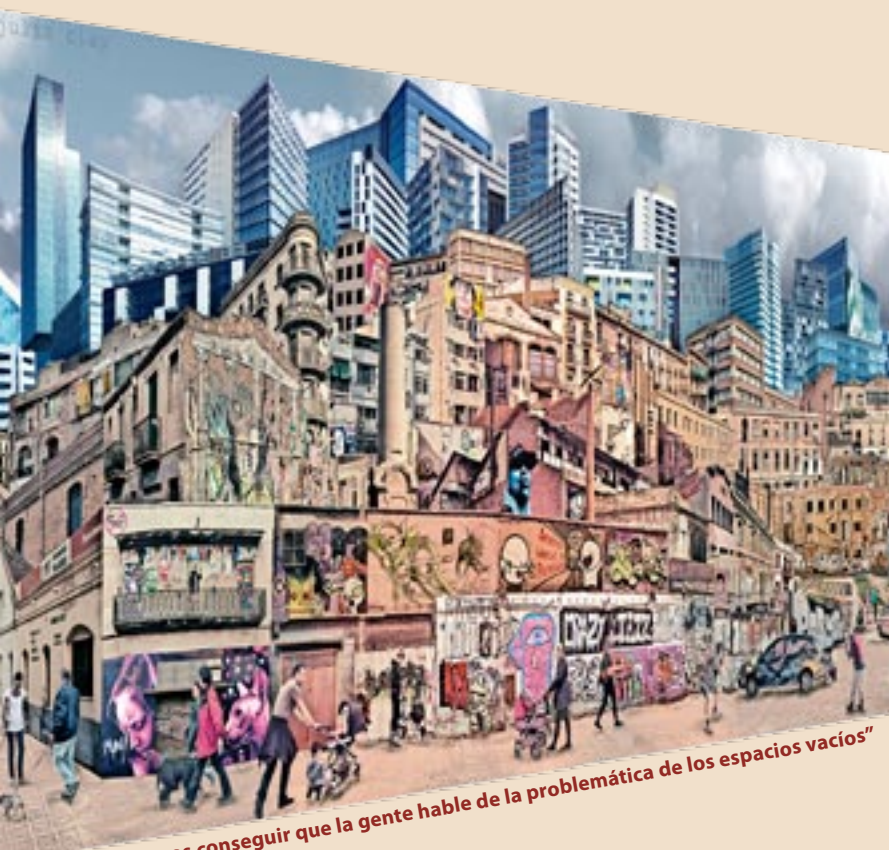
Llar d'infants subvencionada per la Generalitat

Chiqui Tin

Tel. 93 221 95 79 (Vila Olímpica, Poblenou)
www.lavila.escolachiquitin.com lavila@chiquitin.es

Julia Clay

“Vine a Barcelona para hacer un arte menos comercial, sin clientes ni tanta presión”

“Queremos conseguir que la gente hable de la problemática de los espacios vacíos”

“Los fotomontajes son una alternativa artística para contar la historia del Poble Nou”

“Las calles del Poble Nou eran como una galería de arte en continuo cambio”

Originaria de Inglaterra y enamorada del Poble Nou, así podríamos definir a la artista visual Julia Clay. Desde hace 11 años vive en el barrio, que se ha convertido en inspiración para su obra artística. Poco a poco las calles industriales y las naves vacías se han colado en sus trabajos, que incluyen desde fotomontajes en 3D hasta un documental acerca de espacios abandonados.

¿Cómo entraste en el mundo de la creación artística?

Toda mi vida he trabajado en el sector creativo. Empecé como ilustradora de libros infantiles y poco después descubrí el mundo digital: en Inglaterra estuve trabajando de directora creativa con mucho estrés y mucho trabajo. Por eso, cuando llegué a Barcelona en 2004, mi intención era poder hacer mi propio arte. Un arte menos comercial, sin clientes ni tanta presión.

Y viniste al Poble Nou.

Sí. Empecé dando clases de un programa audiovisual en la productora The Lift; cada vez que salía era de noche y me perdía por las calles. Así, casi sin saberlo, empecé a explorar el Poble Nou, la Rambla, y vi que me encantaba. Me instalé en un taller de El Caminal, que era un colectivo artístico que ya no existe, y empecé a trabajar sin saber muy bien qué crearía. Vi que las calles del Poble Nou estaban llenas de grafiti, que eran como una galería de arte en continuo cambio. Me obsesioné en documentar los edificios industriales y el arte urbano; cada día cogía mi bici e iba sacando fotos de las pintadas, viendo poco a poco que los edificios donde se hacían los grafitis iban desapareciendo. Al inicio, no sabía qué iba a hacer con todo este material, pero es precisamente de todas estas capturas de donde nacen mis fotomontajes del Poble Nou y mi interés por los espacios abandonados.

¿De dónde viene este interés por lo vacío y cambiante?

Poco a poco entré en los edificios para sacar fotos del interior, y conocí a mi pareja, Geppe Monró. Él es artista y también tenía esta pasión por los sitios abandonados, así que empezamos a tener citas románticas en estos lugares para sacar fotos (*explica riendo*). Hasta

que decidimos hacer un viaje para encontrar más sitios en desuso por el mundo. Vimos que había un problema muy grave con emplazamientos deshabitados, pero que si bien muchos edificios se habían perdido porque la gente no los estaba cuidando, otros se estaban transformando y reutilizando de maneras muy ingeniosas. Así se gestó el documental *Abandoned?*.

¿Qué pretendíais plasmar en el documental?

Abandoned?, con interrogante, es una reflexión acerca de si realmente hay sitios abandonados o si solo están esperando a que venga la naturaleza o los humanos para darles una vida nueva. Empezamos hablando de la belleza y evocación de estos lugares, de su historia, y después examinamos opciones viables para reusar, rehabilitar y no olvidar todos estos espacios.

El documental se ha emitido en La 2, lo habéis enviado a premios internacionales. ¿Cuál es el siguiente paso del proyecto?

Ahora queremos organizar exposiciones porque tenemos más de 40.000 fotos de sitios abandonados. Y que no muestren solo nuestro trabajo, también nos gustaría invitar a otros artistas y escultores que tienen esta temática de ‘lo abandonado’ en sus obras. Nuestra

intención es conseguir que la gente hable del tema, que es de actualidad pura. Tenemos muchas ideas —ofrecer talleres formativos para niños y estudiantes o proyecciones del documental seguidas de debates con expertos—, pero lo que nos falta es financiación para llevarlas a cabo.

Y, ¿de dónde la sacaréis?

El plan es hacer una campaña de *crowdfunding* para encontrar el dinero. Inicialmente intentamos conseguir subvenciones públicas, pero al no ser conocidos fue casi imposible. Por eso decidimos no perder tiempo y optar por una campaña de micromecenazgo que empezará en marzo. Otra fuente de ingresos es la venta de detalles de mis fotomontajes. Son piezas pequeñas que la gente puede comprar y personalizar con las caras, edificios o personas que uno quiera. Puedes tener una con tu familia, con tu negocio..., un paisaje del barrio con toque personal.

Hablemos de tus fotomontajes. ¿Por qué usas esta técnica y no la fotografía tradicional?

Tiene que ver con mi trayectoria profesional. En la ilustración trabajaba con muchísimo detalle pero me aburría. Después pasé a abandonar lo manual por la técnica digital. Pero cuando llegué aquí y decidí que quería hacer

obras que reflejaran el paisaje del Poble Nou, vi que lo mejor era combinar estilos de fotografía digital con mi faceta más artística. Nunca me he sentido fotógrafo, prefiero definirme como foto-artista. Los fotomontajes me permiten recrear espacios y jugar con ellos, convertir retratos estáticos en montajes en 3D, con niveles y materiales distintos. Suponen muchísimo trabajo, son el resultado de 10 años sacando fotos y editándolas en conjunto; sólo los hago porque estoy enamorada del barrio.

Así, más allá de su función estética, ¿pretendes que estas obras reflejen la transformación social del barrio?

Totalmente. He visto tanta evolución en el barrio, que para mí los montajes son como parte de su memoria. Una alternativa artística para contar la historia del Poble Nou; un barrio muy complejo e interesante, lleno de anécdotas y detalles que la gente va a olvidar.

Crece la gentrificación en el barrio, pero también nacen proyectos creativos como el P9Artiu, en el que participas. ¿Cómo surgió la iniciativa?

Empezó con una exposición en Can Felipa el pasado mes de septiembre donde nos juntamos muchos artistas que participamos en talleres abiertos. Vimos que actualmente hay muchas maneras para publicitar a colectivos artísticos

—Poble Nou Urban District para empresas y cosas más comerciales— pero que no hay nada para los artistas individuales que trabajan en casa o en talleres pequeños. No había manera de saber quién son ni dónde están.

Y ¿qué es lo que proponéis?

No hay nada cerrado del todo, pero pretendemos desarrollar una aplicación web donde cada artista pueda marcar su espacio de trabajo y subir hasta ocho fotos o vídeos de su obra. Queremos que sea una herramienta para dar visibilidad a los artistas individuales y facilitar un espacio de colaboración para compartir proyectos e intereses sin quedarse aislado en un estudio. Desde hace poco el FAD ha empezado a vender el barrio como hábitat creativo y muchos artistas están molestos porque la tradición artística viene de lejos y antes nadie les decía nada. Des de P9Artiu no queremos que estas entidades tan grandes vengan y cojan toda la fama de lo que siempre ha pasado aquí. Es por eso que también incluiremos en la app una cronología donde se pueda ver la evolución del Poble Nou creativo des de 1994 hasta el presente.

Más acerca de su obra en www.julia-clay.com y www.wasabandoned.com

Marina Riera Rodoreda

L'antiga barriada de la Riera d'Horta reclama millores

Cases que daten de la dècada de 1920 formen el passatge de Foret, del número 1 al número 32. Es troba entre el carrer Maresme i la rambla de Prim, a l'altura del carrer Pere IV, i se la coneixia com la barriada de la Riera d'Horta, que s'estenia fins al carrer Marroc. «Són cases que es van construir aproximadament als anys 20, sense una data exacta de construcció. Aquestes cases són en terrenys de la fàbrica Foret, que feien aigua oxigenada, i que estava ubicada al barri d'Icària. Es volien traslladar aquí però van veure que hi passava la riera d'Horta i que això era una zona inundable. Aleshores devien vendre els terrenys, i es van quedar finalment allà. Un senyor va comprar-los i després els va vendre als veïns», expliquen en Gabriel

Monserate i en Pedro Penalba Querol, dos dels veïns més antics del passatge Foret, juntament amb l'Antonio Martorell. «A més, el 1929 hi havia d'haver una fira de mostres a Barcelona i, com que venia molta gent, van començar a construir per aquí, tot i que ja hi havia casetes disseminades per aquí i per allà», afegeix en Pedro.

Des dels anys 50, però, alguns veïns de la barriada de la Riera d'Horta i, en concret, del passatge de Foret, recorden amenaces efímeres de demolició. «Això ha d'anar a terra, van dir als meus pares a l'Ajuntament de l'època. Ells van preguntar quan es duria a terme i la resposta que van rebre va ser: "Potser aquest nen serà avi i encara no ho hauran tirat a terra"». D'això fa més de 60

anys i en Pedro Penalba ara en té 74. Els pares d'en Pedro vivien al passatge de Foret des d'abans de la guerra civil i ell va néixer aquí, i hi ha residit tota la vida. Des d'aleshores hi ha hagut altres reunions fugaces amb l'Ajuntament. L'any 1992 el passatge es va escurçar, en enderrocar les quatre cases del final, per tal d'obrir la rambla de Prim, tal com afirma el Manuel, un altre veí, la dona i el sogre del qual també van néixer en aquest indret. La darrera reunió amb l'Ajuntament va ser el 1994. «Eren socialistes. Hi havia en Joaquim de Nadal i vam reunir-nos a la Casa de la Vila, a Valentí Almirall. Van dir que eren persones formals i serioses i que ho farien. Des d'aleshores han tornat a passar 21 anys», recorda en Pedro.

Als veïns els agrada el passatge, la ubicació i les seves casetes, tot i que siguin petites. «Fa cosa d'uns mesos els vaig prendre les mides i fan d'amplada tres metres i 62 centímetres, de paret a paret. De llargada fan, aproximadament, uns 18 metres, comptant el pati del darrere. En total no arriben als 67 metres quadrats. Les de la vorera de nombres imparells són més petites», assegura en Pedro. Destaquen, però, dues cases: la de l'Antonio Martorell i la seva senyora, i l'antiga botiga, al número 11-13, propietat, en el seu moment, dels avis i tietes de l'Antonio. Aquestes cases tenen una amplada superior, d'uns

9 metres la primera, i 15 metres la segona. L'Antonio Martorell, rellotger de professió jubilat, resideix al passatge de Foret des de fa 75 anys, on també van viure els seus pares i avis, que regentaven la botiga. La seva senyora, emigrada de Cartagena, va arribar a la barriada amb tan sols quatre mesos d'edat. Ella, en concret, vivia al carrer Pere IV i recorda la botiga: «Venien de tot; oli, vi, productes a granel, i fins i tot fils de cosir», recorda. En Miguel, veí d'ètnia gitana, també recorda la botiga, i diu que venien tot allò que els veïns necessitaven. Viu al passatge des dels anys 80, quan el seu pare va comprar una casa després que els enderroquessin la seva al Camp de la Bota. En Gabriel Monserate és el veí més llonge i fa gairebé 65 anys que resideix al passatge. Diu que no es queixa de la seva casa: «L'he arreglat i hi estic molt bé. Abans havia de baixar dos graons per entrar perquè els fonaments s'havien anat enfonsant i ara n'he de pujar dos, ja que la vaig reformar a nivell de carrer», afirma. I és que el fet que les cases siguin petites ha fet que, qui més qui menys, hagi realitzat reformes, i les hagi ampliat per la part final i reduint el pati, per tal de fer-les més confortables. D'altres veïns, però, han preferit conservar-lo. És el cas de l'Antonio i la seva senyora, que tenen un meravellós pati amb un taronger i un llimoner plens de fruita.

Malgrat l'arquitectura típica, són cases antigues que, si no s'han sotmes a reformes, han provocat algun ensurt als veïns. En Pedro explica el cas d'una casa al carrer Bolívia, la part posterior de la qual dona als patis del passatge de Foret. «En Monserate va avisar que una part de la casa estava a punt de caure. Van posar un passamà i uns cargols perquè

vencia cap al damunt de les nostres», afirma. Sens dubte, l'estat de les cases és una cosa imprescindible de revisar. De la mateixa manera que són imprescindibles les millores al carrer que reclamen els veïns. El motiu principal: hi ha veïns d'edat avançada que hi resideixen i que no poden sortir tant com voldrien. En primer lloc, disposen de voreres estretes amb pals d'enllumenat antics de fusta col·locats en mig de la vorera i que impedeixen el pas de cadires de rodes, cotxets de nadons o carros de la compra. A més, el graó que separa la vorera del carrer és molt alt, sense guals per baixar sense dificultat. L'absència de guals ha obligat alguns veïns, com en Monserate, a fabricar-se'n un de propi: «He fet una rampa de fusta per afegir-la a la porta i poder entrar a casa quan vaig amb cadira de rodes. Si no, no puc entrar ni pujar a la vorera», es resigna. Però un dels handicaps més importants, que necessita de col·laboració i solidaritat veïnal per superar-lo, és l'aparcament de vehicles (sobretot de furgonetes). Els

veïns denuncien que, en cas que hagi d'entrar una ambulància o un camió de bombers, no ho podrien fer: «Si et posen en una llitera no poden sortir perquè no hi cap entre els cotxes i tampoc té espai per maniobrar. Vivim bé però no podem disposar del carrer. Posen un camió enmig de la porta i no pot passar cap ambulància ni cap altre vehicle de serveis», afegeix en Gabriel Monserate. A les reclamacions anteriors, s'hi suma el fet que el passatge es trobi "enfonsat", per sota del nivell de carrer respecte a la rambla de Prim: «S'hi hauria de fer alguna cosa perquè vist de la Rambla cap aquí sembla un nyap. Si es queden les cases, que mirin d'arreglar l'entorn», conclou en Pedro.

Als veïns de l'antiga barriada de la Riera d'Horta, en la seva heterogeneïtat ètnica però en gran harmonia, els agradaria mantenir aquesta arquitectura típica de casetes baixes, però volen i necessiten millores que els facilitin el dia a dia.

Patricia Pujante, periodista

Joan Vall
Tot en Moda Home
C/. Ramon Turró, 216
tel. 932 210 084

Fusteria d'Alumini
Carpinteria de Alumini
ESPADI S.L.
FABRICACIÓ PRÒPIA
PORTES, FINISTRES, MOBILITAT, TANCAMENTS
Pallars, 233, local 1 - 08005 Barcelona
Tel. 932 961 969 / 932 961 733
espadi@live.com

COPI RAPIT
Lope de Vega, 45 - TEL/FAX 93 300 3507 - 08005 BCN
PAPERERIA • FOTOCÒPIES
IMPRESSIÓ DIGITAL • ENQUADERNACIONS
PLASTIFICACIONS • SEGells DE GOMA
SERVEI DE FAX

FARMÀCIA JAUME GIRÓ LOPERENA
93 307 15 17
Maria Aguiló / Pujades
DERMOFARMÀCIA
FÒRMULES MAGISTRALS
HOMEOPÀTIA - FITOTERÀPIA
DIETÈTICA - FLORS MORALES

CLINICA VETERINARIA POBLENOU
TELS. 93 300 8726 - 93 300 6021
CAMÍ ANTIC DE VALÈNCIA 18 • 08005 BCN
www.vetpoblenou.com/blog
HORARI: dilluns a divendres, 10-14h i 17-21h / dissabtes, 10-14h

SABATERS DES DE 1870
Villarroya
Rambla Poblenou, 45
Tel. 93 485 27 90
08005 Barcelona

Centre Clot de la Mel
Logopèdia-Reforç escolar
Psicologia-Fisioteràpia
-Tallers de lectura i pintura-
Espronceda 222 baixos / 93.307.05.42
www.centreclotdelamel.wordpress.com
10 anys al barri

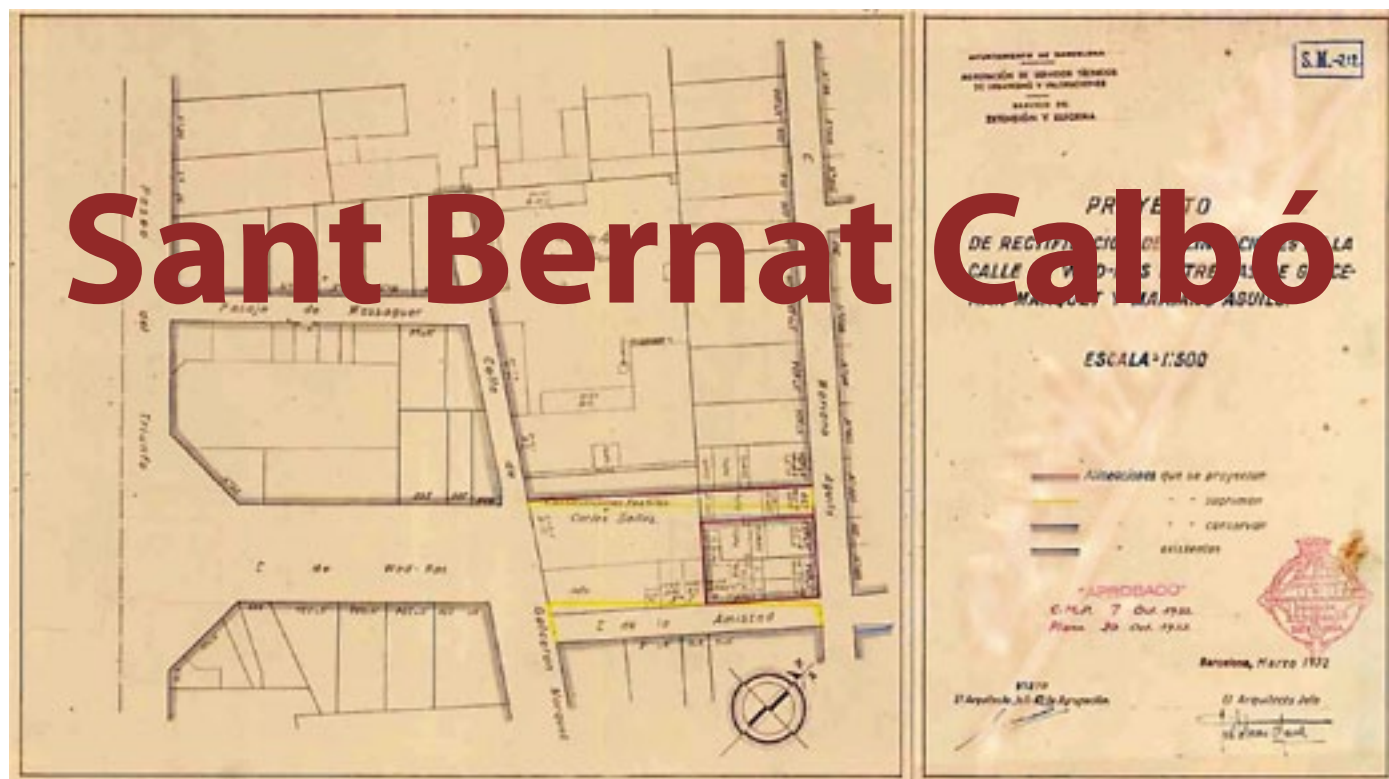
el vinyet
Rambla Poblenou, 66

Dr. José Fco. López Alias
DIAGNÓSTICO
+ PRESUPUESTO GRATUITO
Rbla. del Poble Nou, 157-159 1ºP
08018 BCN TEL. 93 485 37 93

ÓPTICA traver
C/ Pujades, 194 - Tel. 93 485 22 42 - 08005 Barcelona

francesc creixell
PERRUQUERS
C. Ciutat de Granada, 63 baixos tel. 93 309 50 03 - 08005 BCN

GELATERIA EL TIO CHE
FABRICACIÓ PRÒPIA & ARTESANA
casa fundada l'any 1912
Rbla. del Poblenou, 44-46
08005 BCN
Tel. 93 309 18 72
www.eltioche.com

Sant Bernat Calbó

La darrera informació, feta pública per l'Ajuntament, sobre el futur de Sant Bernat Calbó, parla d'un acord de compravenda de la finca entre el consistori i el bisbat, l'actual propietari. La decisió de comprar per part de l'Ajuntament es produeix una vegada la comunitat de religioses que optava a l'espai per fer-hi un monestir ha desistit de tirar endavant el projecte davant del rebuig local de la plataforma veïnal Salvem la Repla. Fonts del districte de Sant Martí han avançat que l'espai que ocupa ara l'església podria servir per ampliar l'escola La Mar Bella, ja que el Consorci d'Educació de Barcelona ha demanat afegir una nova línia a l'escola per fer front a la creixent demanda de places escolars d'infantil i primària. No obstant això, el regidor del Districte ha garantit que hi haurà un procés de consulta per determinar-ne l'ús definitiu.

La desaparició de l'actual església de Sant Bernat podria contribuir a finalitzar el procés de reformes de l'escola La Mar Bella, que va començar el 1998 i que posteriorment ha anat transformant els espais del primigeni Grupo escolar Pío XII en una escola moderna i ben equipada. L'escola va ser construïda el 1953 segons projecte de l'arquitecte del Ministerio de Educación, Claudio Díaz, com a dotació escolar per al deficitari barri del Poblenou, que fins aquell moment disposava majoritàriament de petites acadèmies en pisos. Es va construir en un solar que havia sigut de la Fàbrica de Aprestos Arturo Pomés, delimitat

pel carrer de Galceran Marquet. Gairebé simultàniament (1952) l'arquitecte en cap de l'Ajuntament de Barcelona, Josep Soteras Mauri, signa el *Proyecto de rectificación de alineaciones de la calle Wad-Ras entre las de Galceran Marquet y Mariano Aguiló*, on preveu l'alineació de la futura escola, la plaça i la construcció d'un edifici municipal a l'emplaçament de l'església actual que llavors estava ocupat per diverses cases amb façanes als carrers de Marià Aguiló i Amistat.

Així, doncs, a través d'aquell projecte urbanístic, l'Ajuntament de Barcelona definia la situació actual, aturant l'obertura de Wad-Ras (ara carrer Trueta) a l'altura de Galceran Marquet, per donar una plaça davant de la futura escola, i rematar el final del carrer Wad-Ras amb un edifici públic d'equipaments digne de la centralitat del lloc. La voluntat, doncs, de Soteras era configurar una mena de plaça de la vila del Poblenou, flanquejada per l'escola i l'edifici municipal administratiu. Ara bé, l'edifici municipal no es va arribar a construir perquè el 3 de desembre de 1955 el capellà de la parròquia de Sant Bernat Calbó, ubicada provisionalment al carrer Wad-Ras, 206, va demanar a l'alcalde el solar on s'havia previst l'edifici públic per construir-hi definitivament l'església de Sant Bernat. Pocs mesos més tard, l'Ajuntament va accedir a la petició, ordenant a la Comissió de Urbanització de Barcelona el canvi d'ús i l'inici de l'expropiació dels terrenys per construir-hi la futura

església. El mateix any 1956 el bisbat de Barcelona va comprar la finca de Marià Aguiló, 132 i 134 per a la construcció de la parròquia, per la qual en va pagar 300.000 pessetes.

El 24 de febrer de 1957, el bisbe de Barcelona, Gregorio Modrego, va posar la primera pedra. L'església, obra del mateix arquitecte municipal Josep Soteras, es va aixecar en nou mesos, després d'una rectificació d'alineacions que atorgava a l'edifici una major fondària amb una superfície de finca de 530 metres quadrats.

L'església de Sant Bernat

El projecte arquitectònic es va orientar cap al sud-oest, amb la façana principal a la plaça de Sant Bernat. Tal com estava concebut en el projecte d'ordenació de Soteras, l'edifici presenta una notable façana, ben equilibrada, expressió de l'arquitectura racionalista dels anys 50, de la qual Soteras és un representant prolífic a la ciutat amb obres com el Camp Nou (1954-1957); la fàbrica Hispano Olivetti de la plaça de les Glòries; el barri del Congrés Eucarístic (1952-1961); l'església Sant Pius X (1960); el Palau d'Esports (1953-55); la fàbrica Lámparas Z (1959) del passeig de la Zona Franca o l'edifici Winterthur a Francesc Macià, entre altres.

Sant Bernat és un edifici ben dimensionat, suportat sobre pilars de formigó armat, i amb una coberta resolta amb voltes de canó en sentit transversal a la nau. Les façanes combinen l'obra vista amb els elements de formigó vist.

L'edifici forma part d'una modernitat arquitectònica funcional de l'època, que utilitza molt emfàticament el formigó armat. En el cas de Sant Bernat aconseguix una nau molt lluminosa d'un gran volum i molt funcional. Llàstima de la desaparició del campanar, que mutila la bona i equilibrada façana de l'edifici, el valor principal de la plaça.

Atenint-nos als valors arquitectònics i urbanístics de l'edifici actual, em pregunto si no seria més assenyat mantenir-lo per a la futura ampliació de l'escola, o bé per a algun altre equipament a definir. Mantenint, la façana principal i el seu volum estructural, l'edifici ofereix una gran versatilitat per a una reordenació interior que l'adapti a nous usos. Caldria, això sí, repensar la part del darrere, que correspon a l'actual sagristia. És la part més fluixa de l'edifici actual, que caldria enderrocar per donar una nova façana a Marià Aguiló de planta i dos pisos, més d'acord amb la tipologia urbana del carrer.

Salvador Clarós

Nota: La informació procedeix de diverses fonts consultades, entre les quals: web de l'escola La Mar Bella, l'AHPN i la plataforma Salvem la Repla.

NO TINC TEMPS

JA NO ESTIC EN EDAT

ESTIC MOLT CANSAT

ESTIC MALALT

NO ESTIC EN FORMA

NO EM FA FALTA, NO TINC SOBREPÈS

QUINA ÉS LA TEVA EXCUSA?

CEM Nova icària Esports Club - Av. Icària, 167 - Tel. 93.221.25.80 - Fax. 93.221.38.73 - 08005 Barcelona

L'associació Ballaswing va ser la primera a portar el lindy hop al barri del Poblenou

Inicialment el swing era una manera d'entendre el ritme del jazz

"És una mena de teràpia que et fa oblidar tots els mals"

La febre pel swing al Poblenou encara no és equiparable a la d'altres barris de la ciutat

Poblenou a ritme de swing

La febre 'swinguera' al barri va arribar de la mà de BALLASWING

El *vintage* està de moda: les càmeres fotogràfiques Polaroid, els discos de vinil, l'estètica dels anys 30, i també la música i els balls de l'època. En concret el swing, un estil de jazz originari del barri de Harlem de Nova York que cada cop té més i més adeptes arreu del món. La música swing es pot ballar de maneres molt diverses, tant amb parella com sense, i inclou el balboa, el blues, el claqué i el xarleston. Però el ball més popular és l'anomenat lindy hop, caracteritzat per la seva energia, actitud desenfadada i alegre i per ser relativament senzill d'aprendre. Es balla en parelles formades per una persona que guia (*leader*) i transmet els moviments a la persona que segueix (*follower*).

La creixent popularitat del swing ha comportat que hagin anat apareixent noves escoles de dansa on se'n pot aprendre. Al Poblenou hi ha diverses opcions per a aquells que s'hi engresquen, però no sempre ha estat així. Quan la Julia López, periodista presidenta de l'Associació Món i Comunicació amb Visió de Gènere i editora de *santmartiambveudedona.cat* i de *La Independent*, va decidir aprendre a ballar swing, només podia fer-ho al Centre Moral del Poblenou del carrer Pujades, on fan classe cada dilluns i dimecres al vespre. El primer contacte de la Julia amb el swing va ser a partir d'un festival al Casino de l'Aliança del Poblenou organitzat per l'associació Ballaswing, que van ser els primers a portar el lindy hop a Barcelona, amb el nom de l'escola Balliball, i posteriorment al barri del Poblenou.

El Lluís Lindyville, director de l'associació, va començar a ballar-lo el 1995 als Estats Units i el va introduir a Barcelona el 1997, quan va començar a organitzar diverses activitats com el festival internacional BarSWINGona, que atrau a lindy hoppers d'arreu del món i que inclou classes de ball, música, festes, campionats i intercanvi de balladors. Ja està oberta la inscripció per a l'edició d'aquest 2016, que se celebrarà del 23 al 28 de març.

L'any 2000, quan el festival ja era més gran, van començar a organitzar festes al Casino de l'Aliança, que segons el Lluís, té una sala "fantàstica: antiga, bonica i amb un terra de parquet boníssim per ballar". Després d'uns anys van començar a fer classes al Centre Moral, i ara Ballaswing també té professors que ensenyen el ball al Centre Cívic Can Felipa, al carrer de Pallars, els dissabtes al matí amb dos nivells diferents. Al Casino, de moment no s'ha aconseguit prou gent per iniciar un curs allà, però cada segon diumenge de mes al migdia organitzen el 'Swingui qui vingui', una ballada a la rotonda del Casino, a la rambla del Poblenou.

Tot i així, no són els únics que ballen al barri, ja que des del 2010, Swing Maníacs també ensenyen a ballar swing. Actualment tenen tres sales, al Camí Antic de València, a Pere IV i al passatge Pere Ripoll, on fan classes al vespre tots els dies laborables. D'altra banda, també organitzen una *jam session*, en què els músics improvisen les seves peces, cada dimecres a la nit al Monopol, una acti-

vitat completament gratuïta i que inclou quinze minuts de classe oberta.

Les paraules 'swing' i 'lindy hop' de vegades s'utilitzen com a sinònims, i poden arribar a crear confusió. El nom de Lindy Hop prové del cognom de l'aviador Charles Lindbergh, que l'any 1927 va volar de Nova York a París completament sol, i de la paraula *hop*, que en anglès significa salt. Swing, en canvi, significa balancejar-se o girar. En Lluís, que va tenir l'oportunitat d'assistir a *workshops* de lindy hop amb Frankie Manning, un mite dins el món del swing i considerat un dels pares fundadors del ball, explica que malgrat que inicialment el swing era una manera d'entendre el ritme del jazz, el terme va passar a utilitzar-se com a denominació de l'època del jazz que va dels anys 30 a mitjan 40, i de rebot es va acabar anomenant swing a tots els balls que es feien amb aquella música.

Però, què té d'especial el swing que fa que enganxi tanta gent? Sembla que diverses raons. La música és un dels factors clau, però també el fet que sigui un ball "relativament lliure comparat amb altres balls de saló més rígids o seriosos", opina el Lluís; "és un ball molt alegre que permet molt la improvisació, no hi ha tantes manies com hi ha en altres balls com el tango o la salsa, que també són improvisats però tenen més regles no escrites en les comunitats, que són més tancades i no tan alegres. En aquest sentit, el swing és en general més sa. I el ball en si és molt divertit i variat, molt ric. Ha agafat coses de l'època del xarleston, coses de després... Hi ha gent que

hi incorpora passos de rock. És un ball que té moltes possibilitats". La Julia fins i tot afirma que és "una mena de teràpia que et fa oblidar tots els mals", i destaca que és un ball molt social perquè les parelles canvien contínuament. "Crea molta eufòria i benestar, en surts molt content. No és un ball tan eròtic, sensual o fort com d'altres, però és un ball molt bonic perquè requereix la combinació de dues persones que es mouen al mateix ritme". Un altre aspecte positiu és que és un estil de ball que practica gent de totes les edats, des de joves a jubilats. "Mai és tard per passar-ho bé i fer una cosa que t'agrada. En el ball pots començar a qualsevol edat", afirma la Julia.

Malgrat tenir dues de les escoles de referència en el món del swing a la capital catalana, la febre pel swing al Poblenou encara no és equiparable a la que hi ha en altres barris de la ciutat com Gràcia, on el moviment té més tradició. Tanmateix, el Lluís es mostra optimista i està convençut que "la cosa pot anar a més, sobretot si tenim en compte que fa poc que ballem aquí". Costa no compartir el seu optimisme després de veure amb quin somriure els lindy hoppers fan els seus *kicks*, *breaks*, *jumps* i *lifts*, movent-se amb un ritme més enèrgic o més relaxat, fent una coreografia grupal anomenada *shim sham*, ballant de costat, de cara o l'un davant de l'altre... El lindy hop és un ball per a tots els gustos i edats, i cada vegada més, el Poblenou es mou a ritme de swing.

Núria Falcó Romagosa

Olors, sensacions, equilibri. La natura ens crida

La pell és l'òrgan més extens en l'ésser humà. Ens protegeix de l'exterior, controla la nostra temperatura corporal i a través d'ella sentim el món.

"Mon Petit Pot, la teva cosmètica natural, creativa i saludable." Així presenta el seu web la Marion Sergent, química francesa que va venir a Barcelona ara fa 14 anys i va fer del Poblenou el seu barri. Mare de dos nens, la Marion participa de forma activa en la vida del barri: sòcia cofundadora de la Cooperativa de Consum Ecològic Mespilus i, des de fa 3 anys, fundadora de Mon Petit Pot, cosmètica natural i ecològica al Poblenou.

"Jo vinc del sector de la química farmacèutica; durant més de 7 anys vaig treballar a laboratoris cosmètics, i conec aquest món. Quan va néixer el meu fill, no em venia de gust posar química a la seva pell, així que vaig començar a fer els meus primers cosmètics a casa." Habitualment la cosmètica natural va associada a un perfil més de naturòpata, però la Marion va pensar que aquesta filosofia de vida podria convertir-se en un projecte professional, mostrant una alternativa a la cosmètica tradicional.

"Som éssers vius i tenim una connexió molt important amb les plantes. La pell és l'òrgan que ens protegeix de l'exterior, protegeix els nostres òrgans interiors, així que hem de tenir en bon estat la pell per evitar problemes. Si cuidem el que mengem, per què no cuidar el que ens posem a la pell? No es tracta només de tenir cura del nostre exterior, sinó que, al mateix temps, cuidem el nostre interior."

Mon Petit Pot no és una tenda oberta al públic, funciona bàsicament online i pel boca a boca, però la Marion tracta d'adaptar-se a les necessitats i possibilitats de la gent i s'apropa als clients amb l'assessorament personalitzat. A través del web també s'ofereixen receptes senzilles per fer cosmètics 100% naturals, tallers per crear la pròpia línia de productes i un blog amb notícies i intercanvi d'opinions i receptes. Dues vega-

des l'any fan l'Openlab, una activitat guiada en laboratori que s'allunya de les ofertes: els participants disposen del laboratori, les matèries primeres i les receptes de la Marion per fer-se els seus propis cosmètics. Tot plegat es tracta d'un món relativament nou, en creixement.

"Sí, la veritat és que a poc a poc la vida ens allunya del que som, ens deixem portar per l'economia de masses, la imatge, comprar, gastar... Això del home made va lligat també a una nova manera de consumir poc i millor, buscar un producte de més qualitat, més barat, evitar que el màrqueting t'enganyi; en definitiva, un consum més responsable." En una societat cada cop més obsessionada per la higiene dels nadons, no s'aprofundeix a saber que molts dels productes són massa agressius per a la pell dels nens i fan que el greix protector de la pell es deteriori, ni tampoc s'informa que la cosmètica tradicional porta pocs actius i molta aigua

en les seves fórmules. Sovint, les grans multinacionals que dominen el negoci fan de l'engany el benefici. *"Hem perdut una mica allò que és essencial, també en els productes que utilitzem. Molts clients són persones a les quals agraden els productes naturals, ecològics, i no volen posar-se qualsevol cosa que pot ser tòxica. També hi ha gent que se sent atreta per tot allò fet a mà. El que sí que és cert és que amb una petita inversió inicial pots fer-te la teva cosmètica amb una relació qualitat preu més econòmica i amb productes 100% actius."*

"Mon Petit Pot", ofereix tot allò necessari per tal que puguis fabricar la teva cosmètica personalitzada a casa, des dels utensilis fins a les matèries primeres més variades, sempre d'origen natural i de qualitat ecològica. També s'ofereixen receptes de cosmètica natural, així com la formació i l'assessorament necessari per iniciar-se i aprofundir en la fabricació artesanal de cosmètica natural.

"Una bona higiene per treure la contaminació ambiental, amb un sabó preparat al teu gust i crema hidratant i nutritiva, aquest és el meu consell. Les arrugues no se'n van (afirmar el contrari seria un engany) però sí que millora la qualitat de la pell amb un resplendor natural i saludable. També es poden fer remeis infalibles per als polls. Es tracta de tornar als nostres orígens, fer les coses de manera més senzilla, respectant les nostres necessitats, però sense que el màrqueting ens enganyi." La Marion ens convida a endinsar-nos en un nou món d'olis essencials, maceració, colònies, destil·lacions, aigües florals de rosa, de lavanda...

Olors, sensacions, equilibri. La natura ens crida.

Per saber-ne més:

<http://www.monpetitpot.es>

Esther Racionero

Especialistes en celebracions

Sales privades lluminoses

Menús d'elaboració pròpia

Aparcament propi

Terrassa especial per a còctels

Salons privats des de 15 persones

Pressupost sense compromís

EUROHOTEL BARCELONA
DIAGONAL PORT
Lope de Vega, 4
08005 BARCELONA
T: +34 932 302 000
www.eurohotelbarcelona.com

Gaudeixi d'un descompte presentant aquest anunci 5%

Per a més informació i reserves contacteu amb
Carmen Vázquez
comercial@eurohotelbarcelona.com

sara franco
fisioterapeuta
Universitat UIC · Barcelona

terapias naturales
biomagnetismo · kinesiologia
fatiga · dolor agudo o crónico · stress · bloqueos
av. diagonal 137, 3º, 1ª
652 07 87 44
www.sanemos.es

Fons de Solidaritat de la Fundació Agbar

Font de solidaritat

AJUTS AL PAGAMENT DEL CONSUM DE L'AIGUA

El Fons de Solidaritat de la Fundació Agbar és una font solidària que brolla per arribar als qui més ho necessiten. Per això col·laborem amb Càritas, la Creu Roja i els serveis socials dels ajuntaments per ajudar les famílies que tenen problemes per pagar la factura de l'aigua i, d'aquesta manera garantir l'accés al consum bàsic d'aigua a tothom. Arribant allà on puguem ajudar. Des que aquest fons es va posar en marxa, hem beneficiat a més de 45.000 persones. Obrint-nos camí, com l'aigua.

 Aigües de Barcelona
L'aigua de la teva vida

 Agbar Fundació

Anuncia't
Amb la teva presència a la revista del barri tothom hi guanya!

629046004
comercialelpoblenou@gmail.com

Vine a connectHORT
Tenim tantes coses noves que ensenyar-te!

Un espai i un hort a Poblenou on passen un munt de coses

c/ Àlaba 24
connecthort@gmail.com
ESTEM AL FACEBOOK

El Espai connectHORT está precioso y hay muchas novedades. ¡Tenemos tantas ganas de enseñarte todas las cosas nuevas! El tipi, el wáter seco construido con palets, cañas y barro, la casita de la leña y un montón de murales que ahora decoran nuestras paredes... Podemos decir que ahora connectHORT está totalmente operativo y es casi como lo soñamos al principio. Estamos pensando en muchas cosas para este nuevo año. Vamos a pintar la fachada de la entrada y el escenario con enormes murales, vamos a hacer nuevos talleres de huerto y permacultura, mercadillos de segunda mano y charlas con gente muy interesante. Y, cómo no, todos los domingos por la mañana abrimos nuestras puertas para que todo el que quiera venga a disfrutar del espacio y a cuidar el huerto. Os recordamos que es un huerto comunitario y totalmente abierto donde todos aprendemos de todos y nos divertimos un montón al aire libre. Y los domingos por la tarde seguiremos trayendo el espíritu de la Madre Tierra y los ritos ancestrales con la celebración del temazcal. Busca connectHORT en facebook y mantente informado de todo. Puedes escribirnos con tus ideas o preguntas a connecthort@gmail.com.

Carrer Àlaba, 24, 08005, Barcelona
<http://connecthort.wordpress.com>
Facebook: ConnectHORT
connecthort@gmail.com

“Al mercat” o “A la plaça”

Atureu qualsevol poblenoví que vegeu traginant amb el cistell o arrossegant el carretó de la compra pel carrer Castanys i pregunteu-li on va.

Uns us diran que van “al mercat”, d’altres que van “a la plaça”. Si encara sou més tafaners i els pregunteu què van a comprar, no us diran que van a la carnisseria, ni a la polleria, ni a la peixateria. Quan van al mercat, els poblenovins van a veure el Toni i l’Àgata, la Pepita, la Mercè, el Miliu, l’Antònia, el David, l’Anna, la Mila, l’Estevet, la Nuri... Perquè són incapaços de parlar d’aquelles parades pel que són i en parlen per qui es troben, la gent de tota la vida, els qui saben què volen i com ho volen, els qui els pregunten com estan i com va la família.

Tampoc no us penseu que hi van només per comprar, és el mercat de la Unió i fa elogi del seu nom. Per això de vegades hi passen pel bell mig només per saludar i ser saludats, d’altres per acabar d’assabentar-se d’una notícia de barri que els ha deixat una nit moguda i en vetlla perquè no n’han tret el desllorigador, d’altres simplement perquè els agrada sentir aquelles bafarades que només troben allà, escoltar el brogit de caixes arrossegades, de cambres de fred que carrisseguegen, els crits i riallades que els donen la benvinguda.

La passejada val la pena, ja us ho dic, podreu gaudir d’una de les obres arquitectòniques d’en Pere Falqués i Urpí que també va ser el creador, entre altres obres, de la Torre de les Aigües i dels seients fanals del passeig de Gràcia.

Sigui com sigui, tant si l’anomenau “mercant” o “plaça”, si aneu a comprar o no, si aneu a passejar o no, si aneu a posar-vos al dia o no, només sabreu que sou en un recinte autèntic, dels de veritat, dels verídics, si darrere el taulell d’algunes parades trobeu un parell de gots amb les restes de cafè amb llet resseca enganxada al vidre i dins d’una caps de cigars Farias. Aleshores podreu estar ben tranquils, perquè això us acabarà de confirmar l’autenticitat del lloc.

Aneu al mercat! Aneu a la plaça!

Àfrica Ragel africanaragel@hotmail.com

Recollida a domicili d'electrodomèstics i tota mena de ferralla

SERVEI GRATUÏT

Alencop COOPERATIVA

936 119 201
www.alencop.coop

Impulsat per **Lab COOP**
Amb la col·laboració de **Ajuntament de Barcelona**

5 MILIONS

D'ESPECTADORS

JA HAN GAUDIT

DE RENT

RENT

PREMI PULITZER I PREMI TONY
AL MILLOR MUSICAL DE BROADWAY

**FINS AL
20 DE MARÇ**

IMPRORROGABLE

WWW.RENT-ELMUSICAL.COM

AL CASINO
L'ALIANÇA DEL
POBLÈNOU

Entrades també a la venda a:

ticketmaster

ATRÁPALO

Media partner:

LA VANGUARDIA